

Bismillahirrahmanirrahim.

“İzzet, Allah’ın, Rasulünün ve Müslümanlarındır.”

Değerli arkadaşlar, (*)

Ramazan ve iftar, Müslümanların, Allah’ın rahmet ve bereketini çok daha yakından hissettikleri zamanlardır. İftarlar, uzun zaman görüşme imkânı bulamayan insanların hasret giderdiği, aynı zamanda da güncel konuları değerlendirdikleri toplantılardır. Rabbimiz, çalışmalarımızı ve birlikteliklerimizi bereketlendirsün, Rahmetini üzerimizden eksik etmesin.

İşte iftar vesilesi ile bir araya geldiğimiz bu akşam, yaşadığımız süreci ve bu süreçte öğrenciler olarak üzerinize düşen sorumlulukları birlikte değerlendirmek istedik.

Türkiye ziyareti öncesinde Bill Clinton şöyle demişti:

“20. yüzyıl dünyasına Osmanlı İmparatorluğunun yıkılışı şekil verdi. 21. yüzyılda ise Türkiye Cumhuriyeti’nin siyasi tercihleri belirleyici bir rol oynayacaktır.”

Dolmabahçe Sarayı’nda şerefine verilen yemekte de,

“Osmanlı bugün var olsaydı, biz buralarda yemek yiyemezdik. Çünkü o zaman biz küçük bir devlet olurduk.”

dediğini hatırlıyoruz.

Clinton’ın ağzından dökülen bu ifadeler Türkiye’nin dünya sistemi açısından taşıdığı önemi ve stratejik ağırlığı açıkça ortaya koymaktadır.

Türkiye’nin dünya nezdindeki en belirgin vasfı, Müslüman kimliğidir. Bu vasfın, Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne giriş sürecinde Avrupalı siyasetçiler tarafından da defalarca dile getirildiğini, hatta bayraktaki hilalin değiştirilmesi gerekliliğinden bile söz edildiğini de hatırlayalım.

Türkiye Cumhuriyeti yöneticilerinin Batı’ya yaranma çabalarına, hatta bu uğurda kendi tarihlerini ve kimliklerini karalamalarına ve inkar etmelerine rağmen, Batılı zihniyetteki bu algının kaynağı şüphesiz bu toplumun Müslüman kimliğidir.

19. yüzyılın sonlarına kadar dünya, Müslümanların belirleyicisi olduğu bir dünya idi. Bugünün Batılı egemen sistemi, Osmanlı’nın tasfiyesi üzerine kurulmuş bir sistemdir. Osmanlı İmparatorluğunun tasfiyesi sürecinde Türkiye’de siyasi iktidar, Batıcı, işbirlikçi bir siyasi kadronun eline verilmiştir. Bu kadronun açık işbirlikçi tutumuna, kendi toplumunun İslami değerlerine yabancılaşma, hatta onları yok sayma tavrına rağmen; hem İslam dünyasının, hem de daha geniş bir coğrafyanın yüzü yine de buraya, Türkiye’ye dönüktür.

* Hukuk Öğrencilerine 1999 yılı Ramazan ayında yapılan İFTAR KONUŞMASI’dır.

İşte bu nedenle Türkiye, sadece İslam dünyası tarafından değil, belki ondan da çok Batılı dünya egemen sistemince yakından izlenmektedir. Çünkü dünya sistemi açısından Türkiye, kendi Batıcı, işbirlikçi siyasi kadrolarına dahi bırakılamayacak kadar önemli bir ülkedir.

Dünya sisteminin patronu ABD; bir yandan bölgemizdeki çıkarlarını sürdürmeye ve geliştirmeye çabalarken, diğer yandan Türkiye'deki mevcut laik rejimi muhafazaya ve aksayan, eskiyen yönlerini gidererek yeniden üretmeye çalışmaktadır. Bir başka anlatımla, ABD, Türkiye'deki mevcut sistemi tahkim etmeye dönük politikalar geliştirme inisiyatifini elinde bulundurmaktadır.

Laik rejimin ilk restorasyonu II. Dünya Savaşı sonrasında çok partili hayata geçişle yapılmıştı. Sovyetler Birliği'nin yıkılışından sonra dünya siyasetinde ortaya çıkan gelişmeler, dünya sisteminin sahipleri nezdinde Türkiye siyasetinin de bu gelişmelere uygun hale getirilmesini gerekli kılmıştır. Bu amaçla, Türkiye için yeni bir restorasyon projesinin hazırlanmış olduğu anlaşılmaktadır. Ve yine anlaşılmaktadır ki bu defa, hesaba alınması ve mutlaka bertaraf edilmesi gereken önemli bir risk vardır: Bu risk, Müslümanlar ve yükselen İslamcı siyasettir.

28 Şubat arifesi Türkiye'sinde toplumun geniş kesimleri, İslamcıların geliştirdiği siyasal ve toplumsal görüşlere ilgi duymaya ve bu yönde gerçekleştirilen eylemlere, pratiklere katılmaya başlamıştı. Toplumun en dinamik kesimleri İslamcılara doğru akmaya, İslamcıların dillendirdiği sistem eleştirisi geniş halk yığınlarında karşılığını bulmaya başlamıştı. Bayburt'ta evinin enkazı altından çıkarılan ihtiyar bir ninenin "Ben kurtuldum. Allah, Bosna'daki, Filistin'deki Müslümanları da kurtarsın!" duasını hatırlayalım.

Bu dua ile sembolleştirilebilecek bir ümmetçi anlayışın toplumun geniş kesimlerince kabul gören bir söylem haline dönüşmesi, böyle bir söyleme dayandırılacak dış politika arayışları, Batılı egemen sistem açısından Türkiye İslamcılığını ve bu İslamcılığın kaynaklandığı Müslümanları, potansiyeli yüksek bir tehdit haline getirmiştir. Türkiye'de yaşanacak bir siyasi eksen kaymasının bütün bölgeyi ve giderek bütün dünyayı sarsacağı açıktır. Bu risk ve belirsizliği kontrol edebilmek için 28 Şubat süreci başlatılmış, böylece Müslümanlar aleyhine girişilecek kapsamlı restorasyon projesinin başarısı teminat altına alınmaya çalışılmıştır.

O halde şu tespiti kolayca yapabiliriz: Müslümanlara karşı uygulamaya konulan 28 Şubat süreci, anlaşılacağı veya Müslüman kamuoyuna aksettirildiği ve ne yazık ki bu kamuoyunca da genel kabul gördüğü biçimiyle Türkiye'deki mevcut siyasi güçler içindeki bir kanadın, Sol-Kemalist veya Alevi eksenli kesimin Müslümanlara karşı açtığı bir savaş, bir dayatmalar zinciri değildir. 28 Şubat süreci, çok daha kapsamlı ve genel bir siyasi restorasyon çabasının zorunlu kıldığı önemli aşamalardan biridir.

Bu aşamada Türkiye Müslümanları, toplumsal ve siyasal alandaki kazanımları sebebiyle, Türkiye'deki güç dengelerinde bir eksen kaymasına yol açabilirler endişesi ile etkisiz kılınmaya, omurgasız hale getirilmeye çalışılmakta; dahası, bir anlamda bu yeni sürecin gönüllü destekleyicileri haline getirilmek ve böylece bir dönemden beri oluşturmaya çalıştıkları bağımsız siyasal kimliklerinden ebediyen uzaklaştırılmak istenmektedirler.

Egemen dünya sisteminin patronajında kurulup geliştirilmeye çalışılan mevcut Batıcı, işbirlikçi rejim sürekli krizler yaşamak zorundadır. Çünkü başından itibaren batıcı siyasi kadrolar, kendi içlerinde siyaseti kimin yürüteceği noktasında bir bölünmüşlük ve çatışma yaşamaktadır. Bu bölünmüşlük ve çatışmalar sonucunda, göstermelik Türkiye siyaseti dış ve iç konjonktürün uyuştuğu dönemlerde kesintilere uğramıştı: 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül ve şimdi de 28 Şubat; başka sebepleri yanında işte bu kesişme noktalarından bazılarıdır.

Fakat 28 Şubatın, diğerlerinden ayrılan önemli bir farklılığı vardır.

Bu farklılık, Müslümanların geçmiştekilerden çok farklı olarak kendi bağımsız siyasi kimlikleriyle oyuna katılmaya başlamalarıdır. Hem dünya sistemi, hem de Batıcı rejim açısından tehlike ve risk işte tam da buradadır. Müslümanların giderek bağımsız bir siyasal kimlik inşasını başarabilmeleri, yüzyıl başlarında kurulan düzeni bozabilecek bir potansiyel tehlikeyi içinde barındırmaktadır. O halde, bu tehlike mutlaka ortadan kaldırılmalı ve Müslümanlar yeniden hizaya getirilmelidirler.

Evet, 28 Şubat, Türkiye'de uzunca bir zamandır belirginleşen Batıcı-İslamcı çekişmesinin çözümsüzlüğe ittiği rejimin ihtiyaçları ile kendi çıkarları için bölgemize yeni bir biçim vermek zorunluluğu duyan Batı'nın hesabının uyuşması ile vücut bulmuştur.

Bu restorasyon süreci ile gerçekleştirilmek istenenler bunlardır. Fakat bu süreç, biz inanıyoruz ki, onların arzu ettikleri biçimde sonuçlanmayacaktır.

Çünkü Batıcı siyaset, bu kez, bütün çıplaklığıyla toplum tarafından tanınmaya başlanmıştır. Artık bu siyasetin revizyonu ertelenemez bir zorunluluk haline gelmiştir. Bu revizyon hangi biçimde yapılacaktır? Bu siyasetin temel karakteri olan Kemalizm restore edilebilir mi? Liberal bir politika ile revizyon acaba sonuç verir mi?

Batıcı siyasetin Kemalist kimliğini sürdürmesi imkân dışı görülmekte ve liberal bir revizyona gidilmek istenmektedir. Oysa bu topraklarda Batılı anlamda liberal bir düzen veya liberal bir ideolojik inşa girişimi gerekli tarihsel ve toplumsal dinamiklerden yoksundur. İşte liberal inşanın önündeki birinci engel budur.

Yakın zamanlarda ne yazık ki, Müslüman kamuoyunda da asıl amacı ve içeriği gözlerden saklanarak yaygınlaştırılmak istenen Anayasa Mahkemesi ve Yargıtay başkanlarının konuşmaları, bu liberal revizyona destek kitaları oluşturma çabaları olarak anlaşılmalıdır.

İkinci engel ise batıcı elitin iktidarına kimseyi ortak etmeme titizliği ile liberalleşme politikalarının çeşitli toplumsal güçlerin önünü açacağı ve kontrolsüz kalan bu güçlerin oligarşik yapıyı sarsacağı korkusudur. Bu elitin beslediği hormonlu burjuvazinin yetersizliği de bu korkuyu büyötmektedir.

Müslömanların durumu

Batıcı siyaset artık kesin bir açmaz içindedir. Buna karşılık toplum büyük bir canlılık içindedir. Toplumun en dinamik kesimleri her şeye rağmen yine de İslamcılardır. Uygulamaya konan restorasyon projelerinde hala bütün hesaplar İslamcı güçlerin yeni siyasal yapılanmada nasıl bir konum kazanacağı, ne yöne evrileceği ya da evrilmesi gerektiği üzerine yapılmaktadır. Canlılığımızın ve şüphesiz gücümüzün en önemli göstergesi bu durumdur.

İslamcılık dini-siyasi bir kimlik olarak toplumsallaşmış, toplumun çok geniş kesim ve katmanlarını kuşatır olmuştur. İslamcılar toplumsal alanın bütün zeminlerinde faaliyet gösterebilen ciddi bir insan kaynağına ve yine çok geniş bir alanda harekete geçirilebilecek kurumsal ağlara sahiptir. En önemlisi batıcı güçlerin aksine İslamcılar bu toplumun içinden çıkmışlardır.

Türkiye İslamcılarını, İslam'ın nasıl anlaşılması gerektiğinden başlayarak, günümüz dünyasında Müslömanların sorunlarını nasıl çözmeleri gerektiği noktasında tartışmalar başlatmada, öneriler sunmada her zaman ufuk açıcı olmuşlardır. Müslömanların bilhassa siyasal duyarlılığının artmasında ve zamanla bağımsız siyasal kimlik oluşturmalarında en önemli katkıyı yapanlar yine onlardır. Modernizmin çözücü etkilerinin her tarafını kuşatan ağırlığına rağmen, ısrarlı bir biçimde gönüllü çabalarını sürdürerek insan kazanma, insan yetiştirme, dayanışma ve yardımlaşma konularında gösterdikleri performanstan dolayı İslamcılar hakları verilmelidir. Halen de, Müslöman kesimin dinamik, yetişmiş ve becerikli insana olan ihtiyacı, İslamcılarının yetiştirdiği insanlardan karşılanmaktadır.

Tüm bu öncülüklerine ve canlılıklarına karşın İslamcılarının, günümüzde toplumun tümünü kuşatan İslamcı bir siyaset oluşturmada ciddi bir tıkanma yaşadıkları açıktır. Siyasal-yapısal tıkanıklık zamanla teorik tıkanmayı getirmekte, teorik tıkanma da siyasal-yapısal yetersizliğin büyümesini beslemektedir. Bu yetersizlik, birçok Müslöman'ın kafasının karışmasına, inancını, hedeflerini ve özgüvenini yitirmesine zemin oluşturmakta; bunun neticesinde insanlarımız, gömlek değiştirircesine düşüncelerini, siyasi hedeflerini ve saflarını kolayca değiştirir hale düşebilmektedirler. Bazen iyi niyetlerle girişilen bu arayışlar, nihai noktada, bu insanları başkasının hesabına çalışır hale getirebilmektedir.

Siyasi mekanizma

Türkiye Müslümanlarının önemli bir siyasi tecrübesi ve en geniş örgütlü gücü olan Parti, halen en önemli ağırlık merkezi durumundadır. 28 Şubat sürecinin başlıca hedeflerinden biri, bu siyasal gücün tahrip edilmesi, en azından etkinliğinin en alt düzeye çekilerek geriletmesidir. Öncelikle bu siyasal omurganın canlılığını sürdürmesi, gücünün ve birliğinin korunması gerekirken; kısır bir siyasal çekişme ve hırs malzemesi yapılması üzücüdür. Genel maslahatın gözetilmesinden kesinlikle uzak, kişisel veya dar klikler adına tavır alışlar, ciddi bir zaaf oluşturmaktadır.

Uzun dönemli bir mücadelenin içinden sıyrılıp gelen ve Türkiye siyasetini birinci dereceden etkilemiş bir siyasi merkezin, kendi iç tutarlığını her düzeyde koruması gerekirken; kendisini ve geçmişini inkâr eder, kendi dilini bırakıp başkalarının diliyle konuşur hale gelmesi; referans ve meşruiyet kaynaklarında vurgunun kayması, hedef küçültmesi uzun dönemde ciddi bir kriz oluşturmaktadır.

Büyük Türkiye'den yaşanabilir Türkiye'ye; şiddetle karşı çıkılan Ortak Pazar'dan Avrupa Birliği üyeliğini destekler hale gelmeye; ABD'yle ilişkilerde adam gibi esaslı duruştan esas duruşa doğru evrilmeye; onları değil bizi tercih edin talebiyle batı merkezlerinde beşinci sınıf bekleme odalarında kabul edilmeyi beklemeye; İslam'a, yerliliğe, bağımsızlığa, İslam dünyası ile dayanışmaya vurgunun terk edilerek demokratik değerler, modernlik, insan hak ve özgürlüğü gibi özünde seküler karakter taşıyan kavramlara aşırı vurgu yapmaya başlanması partiyi sorunlu hale getirmiştir.

Bu sürecin çözücü etkilerini her alanda görmek mümkündür. Kanal 7 tegereteleşirken, basında bu kesimin sözcüsü ve Türkiye'nin birikimi olduğu iddiasıyla ortaya çıkanlar, rejim nezdinde boş bir akredite olma arayışına girmekte, bunun da ötesinde, Müslüman kesime yönelik saldırılar karşısında susmakta ve "onlar bizden değil, biz daha siviliz" türünden söylemler ile ilkel bir sağcı mevkuteye dönüşmektedirler.

Siyasi olarak gerileme ve yenilgi, ideolojik ve siyasi omurgaların yalpalaması, beraberinde hemen bütün İslamcı unsurlarda kafa karışıklığını, kafa karışıklığından savrulmaya doğru bir gelişmeyi beslemiştir.

Siyaset düzeyinde dik duruştan yoksunluk, bu fırtına geçsin sonra bakarız sessizliği, sorunların çözümünde kendi güç ve imkânlarını esas alma yerine başkalarından medet umma, iç çekişmeler, kısır siyasi hesaplar, umutsuzlukla birlikte güvensizliği, güvensizlik başkalarından çözüm beklemeyi, teslim olmayı, sağa savrulmayı, liberalleşmeyi beslemektedir.

Geleceğin inşasında tek değilse de en önemli güç olacak bu İslamcı siyasi unsurlar, siyaset oluşturmamanın bedelini, yabancı iklimlerin rüzgârları karşısında etkisiz kalarak ve bu rüzgârların önüne katılarak ödeyebilirler. Fikri ve siyasi yoksulluk anlamına gelecek ve

güçlü siyasi mekanizmaların etkisinde kalmaya mahkûm olmaya aday bu seviyesizlik ve omurgasızlık, hepimizin geleceğinin ipotek altına alınması anlamına gelir.

Her şeye rağmen

Türkiye İslamcılığı, tüm bu sıkıntılara rağmen, Türkiye'nin ve İslam dünyasının, en canlı ve dinamik İslamcı siyasetini geliştirmede, hala ciddi bir potansiyele sahiptir. Kendi geleneğimizle, mirasımızla yüzleşmemiz; sıkıntılarımızı aşmamız için gerekli zemini sağlayacaktır. Bu yüzleşme her alanda, teoriden siyasal pratiklerimize, fikri ve edebi çabalarımızdan ekonomik ilişkilerimize kadar gerçekleştirilmelidir.

Önümüzdeki dönemde Türkiye'de liberalleşme sürecinin hızlanacağını söylemek, artık bir kehanet sayılmamalıdır. 28 Şubat'ın artçı şokları zaman zaman meydana gelecektir, ancak Anayasa Mahkemesi ve Yargıtay başkanlarının konuşmaları, 28 Şubat destekçisi bir kısım siyasetçinin söz ve tavırları, ülkenin girdiği doğrultuyu göstermektedir.

Liberal bir ortamın, elbette Müslümanlar için de bir rahatlama getireceği iddia edilebilir. Doğrudur da. Ancak bu “**görece**” bir rahatlama olacaktır. Zira liberal projenin sahiplerinin amacı, Müslümanlara inançlarını diledikleri şekilde yaşayabilecekleri bir ortam sunmak değil; ülkedeki toplum-devlet ilişkilerindeki gerilimi, kendi menfaatlerine uygun bir şekilde gidermektir. Amaçlarına ulaşmak için, gerektiğinde, bin küsur yıllık haçlı ruhunu hortlatmaktan hiç bir şekilde kaçınmayacaklarından şüphemiz olmasın.

Önümüzdeki dönemde, bu ve benzeri oyunları tanımak ve tanımlamak için gerekli altyapıları oluşturma çabalarımızı kesintisiz bir biçimde sürdürmeliyiz. Bir yandan da, belki bundan daha da önemli olarak, kendi gündemimizi yeniden toplumun gündemi haline getirecek yöntemleri geliştirmeliyiz.

Bu faaliyetimizde insan en önemli zenginliğimizdir. İnsanımızda bu sürecin doğurduğu özgüven kaybını gidermek zorundayız. Ayrıca birbirimize olan güvenimizi tazelemeliyiz.

Bu nedenle, dostluklarımızı pekiştirmek, birbirimize destek olmak, hemhal oluşlarımızı artırmak, bizi bugünlere getiren gönüllü çalışmalarımızı zenginleştirmek zorundayız.

Hukukçular için

Bu cümleden olmak üzere özellikle hukukçu öğrenciler olarak; aranızdaki diyalogları zenginleştirip, çalışmalarınızı bütünleştirirken; önceki kuşak hukukçularla da ilişkileri arttırıp, gerektiğinde onlardan yararlanmak, gerektiğinde de onları heyecanlandırmak zorundasınız. Bugünkü ve önceki hukukçu kuşakların, hukuka ilgi ve hukuk üretimi yönünden verimli olduğu söylenemez ise de, günümüz kuşağı olan sizlerin, hukuka ilgilerinin yanı

sıra sivil toplum örgütleri ile ilişkileriniz, özellikle başörtüsü mağduru öğrencilere desteğinizi her türlü takdirin üzerindedir.

Ders yükünüz bazı çalışmalara katılmanıza engel oluyorsa da, özellikle birtakım konuların ve raporların hazırlanmasında, avukatların ve sivil toplum kuruluşlarının çalışmalarına destek anlamında önemli görevler ifa edebilirsiniz. Önümüzdeki dönemde, öğrenci arkadaşlara ihtiyaç olabilir ve sizlerden fikri ve ameli yardımlar talep edilebilir. Elbette ki, sizden öncekiler gibi sizler de bu talebe olumlu cevap vereceksiniz, vermelisiniz.

Ancak, bütün bunlardan daha önemlisi, hepinizin, fikri oluşumunuzu tamamlama, iyi bir Müslüman ve iyi bir Müslüman Hukukçu olma çalışmalarınıza ağırlık vermenizdir. Bu çalışmanın içine, hukukun her dalı öncelikli olmak üzere, akaid, siyer, yakın tarih ve benzeri alanlar girebilmelidir. Sadece meslek sahibi olmak için hukuku seçmek, çok eskilerde kalmış olmalıdır. Artık insanlar hukukun kıymetini, dolayısıyla da hukukçunun değerini anlamaya başlamışlardır. Bu gelişme, sizler için iyi bir fırsat olduğu kadar, hukukçu olabilmek için oldukça geniş imkânlar da sağlayacaktır.

Üzerinde önemle durulması gereken bir nokta da, siyasi parti mücadelesini veya ekonomik mücadeleyi esas alarak politik ve/veya ekonomik hedeflere kilitlenenlerin çokluğunun üzüntü kaynağı oluşturmasıdır. Her ne kadar, ağır ithamlarda bulunuyorsak da, insanların politik veya ekonomik alanda mücadele etmesi doğal karşılanacaktır. Ancak, hukukçu olarak, ifa etmemiz gereken misyonun hakkını vermeden yapılacak ekonomik veya siyasi parti mücadelesi, öncelikle kendi hukukumuzun, sonra da milletin hukukunun kadük kalmasına neden olmaktadır. Oldukça kötü örneklerini gözlemlediğiniz günümüzde, sizler aynı duruma düşmeyebilirsiniz.

Unutmayınız ki, sizlerin ortaya koyduğu her olumlu örnek, yüzlerce olumsuz örnekten önce gelecek ve onurlu bir tavır olacaktır. Önümüzdeki yılların daha da zor geçeceğini düşünürsek, o günlere donanımlı olarak hazırlanmamız gerekmektedir. Ancak o zaman, yani güçlerin ve düşüncelerin, her türlü donanımı kazanmış şekliyle birleştirildiği zaman neticeye yaklaşılabilir.

Modernizmin gereği olan Sekülerleşme ve beraberinde de birbirimize yabancılaşmayı körükleyen kompartımanlaşmanın hepimizi sarmasını beklemeden, işimizi, ailemizi, çevremizi savrulmaktan, dökülmekten, yıkıntı haline gelmekten korumalıyız.

Bakınız; Mübarek Ramazan ayı ve öncesinde de yaşadığımız büyük Deprem Felaketi, Müslümanların tasada ve kıvançta nasıl ortak olduklarının göstergesi olmuştur.

Biz nice bayramlara layık insan topluluğu olduğumuzun farkındayız ve Milletler Tarihinde çok kısa zaman parçası olarak değerlendirilebilecek **FETRET DÖNEMLERİNİN**, ancak çok çalışarak, üreterek, birbirimize güven vererek, fakat **“Bu da geçer yahu”** edebi-

yatına sapmadan, yardımlaşarak geçirilebileceğine inanan ve bunu, **yaşayan sünnet** pratiğinde bulan Müslümanlarız.

Her sözün sonu DUA

Egemenlerin kurdukları tuzakların, yaptıkları boş hesapların, uygulamaya koydukları şeytani planların başarıya ulaşamayacağına inanıyoruz. Zira biz, Rabbimizin;

“Onların bir hesabı varsa Allah’ın da bir hesabı vardır. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır”

“Allah müminlerin velisidir, inananları karanlıklardan aydınlığa çıkarır”

buyruklarına iman ettik. Birkaç saniye içinde, devasa yapıların nasıl yerle bir olduğunu, yapılan hesapların nasıl alt-üst olduğunu, Rabbimiz açık ayetiyle bize defalarca gösterdi. Rabbimizin bu açık ayeti, biz Mü’minlerin imanını, kâfirlerin ise küfürlerini artırdı.

“Bunun üzerine onları sarsıntı yakalayınca, Musa dedi ki: ‘Rabbim! Dileseydin bunları da beni de daha önce helak ederdin. İçimizden bazı beyinsizlerin yaptıklarından ötürü bizi helak mi edeceksin? Bu iş, senin imtihanından başka bir şey değildir. Onunla dilediğini şaşırtırsın, dilediğine yol gösterirsin. Sen bizim velimizsin, bizi bağışla, bize acı. Sen bağışlayanların en iyisisin.’”

Değerli arkadaşlar, konuşmamızı kelamın en yücesinden bir dua ile bitirelim.

“Allah, kimseye gücünün yetmediği bir şey teklif etmez. Herkesin kazandığı iyilik kendi yararına, kötülük de kendi zararınadır.”

“Rabbimiz unuttur ya da yanılırsak bizi sorumlu tutma. Rabbimiz, bize, bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Rabbimiz, gücümüzün yetmediği şeyleri bize yükleme. Rabbimiz bizi affet, bizi bağışla, bize acı. Sen bizim Mevlamızsın, kafirler topluluğuna karşı bize yardım et.” AMİN. **22 Aralık 1999,**